

Къмъ исты колибы та клбнеше.
Ходз-тз и красно то лице нѣино,
Тымъ Господамъ бѣше удивлѣнно.

Побързахъ добрѣ да ѡ видать,
И кать съ кола та поблизо стѣгать,

Тогда нѣкой небесный гласъ чѣхъ,
Кой съсз милнѣ сладкѣ пѣснь дѣма,
И кой съ воплы печалны стѣнаше,
Сва долину да тѣжи чѣнаше :

„Какъ слзнцето свѣти ѡсно,

„Клони къмъ западъ и нѣчь ;

„День-тз какъ прѣмина красно

„И доходи вече нѣчь !“

„Мой та дѣша ще с' овнѣви

„Очи ты ми не текѣтъ,

„Кать ми са тѣло зарѣви,

„Тѣжны дни ми протекѣтъ !

„Из ѣ мени пѣтз далѣчный

„И време то оц' далѣчь !

„Кога шѣ стигнѣ въз пѣтз вѣчный

„Нема за тѣй оц' ни рѣчь !

„Сърдце то ми тѣжи гѣрко,

„Нема вече ахъ ! покѣй,

„Дѣша м' стена изъ дзлѣбоко,

„Сльзы ронѣ кат' порѣй !

„Кога немамъ онѣй влѣго,

„Что съсз него азъ живѣхъ !

„Кат' невиждамъ онѣй дрѣго,

„Что за него ископнѣхъ !